

Щомъ стана отъ леглото си Найдень Геровъ наметна халата и по обичая си, отиде на трема да пие кафето си. Бай Недко, старъ калоферецъ и дългогодишенъ слуга при консула, поднесе кафето на господаря си и му съобщи, че нѣкакъвъ момъкъ билъ подранилъ тази сутринъ и го чака съ писмо отъ Карловския метохъ.

— Кажи му да го донесе!

Но докато бай Недко да отиде и съобщи на младежа да се яви предъ консула и му предаде писмото, на вратата на консулската кѣща се зачука дълго и продължително. Бай Недко се приближи къмъ портнята. Ржда-салата ключалка скръцна и вратата се отвори. Предъ нея стоеше самиятъ валия на Пловдивъ съ своя тѣлохранителъ и чакаше да му отворятъ. Бай Недко отначало се изненада отъ ранното посещение на валията, но сетне направи метанъ и покани валията да влѣзе.

— Тукъ ли е Найдень ефенди? — запита турскиятъ управникъ.

— Тука е, вали паша, — смѣнка слугата и го въведе въ двора.

— Искамъ да го видя по бърза работа . . .

Следъ малко на трема седѣха двамата голѣмци и приказваха. Валията се оплакваше отъ непокорството на раята и намекваше на Геровъ, че подпомага бунтовниците.

Консултътъ повика бай Недко и му поръча да свари кафе.

Бай Недко отиде въ готварницата и тури джезвето да вари кафето. При него дойде и младежа съ синитѣ очи отъ Карлово. Той се наведе надъ ухото му и му зашепна нѣщо. Слугата се слиса. Отначало той не повѣрва, но сетне дълго го загледа слисанъ, замига неспокойно и затри очи съ ржце сѣкашъ да се убеди, че не сънуваше. Изведнѣжъ той разгъна ржце и го пригърна просълзень:

— Добре дошелъ, сине! Богъ ще ти помогне! Но знаешъ ли кой е на гости сега при консула?

— Кой?

— Валията на Пловдивъ. За него варя кафе!

И докато кафето врѣше на огъня, младежътъ неспокойно се въртѣше изъ малката готварница. Една мисль се виеше надъ челото му. Щомъ бай Недко тури на тавичката дветѣ сварени кафета и се приготи да ги поднесе на господаря си и неговия гостенинъ, младежътъ се изпрѣчи предъ него, посѣгна и ги издърпа отъ ржцетѣ му.

— Дай азъ да ги поднеса . . .

Следъ малко предъ лицето на руския консулъ въ Пловдивъ и гостенина му — самия валия, се изправи единъ смѣлъ младежъ, който любезно поздрави събеседниците и поднесе спокойно кафето. Найдень Геровъ се смути отъ неочакваното му появяване, загледа го продължително въ очитѣ и ржката му затрепера, като го позна.

Бѣше дяконътъ Левски . . .